

tages igjennem Sundhedsvedtægterne. Overhovedet er det jo sletikke behageligt for en Minister at skulle paatvinge vedkommende Communer Bestemmelser, mod hvilke de i Grundføtningen erklære sig, men en ganske anden Sag er det, at Lovgivningsmagten ligesom maa forlange af Ministeren, at han selv om det ikke er behageligt, skal søge at vedligeholde en nogenlunde eensartet Tankegang, saavidt en saadan naturlig kan bestaae i de stedlige Forhold. Naar der altsaa ikke ad anden Vej fremkommer Oplysninger af en eien-dommelig Natur, som vise, at Communen selv ligesom paa en Raade har villet holde tilbage og skjule, naar jeg fraregner ganske særegne Forhold, kan jeg ikke let tænke mig, at en Justitsminister skulde paatvinge en Commune indgribende Bestemmelser, som den modsatte sig; men en ganske anden Sag er det, at, naar der siges, at der skal være saadanne Bestemmelser, kan det ikke være rigtigt, at det afhænger af Communalbestyrelserne i den ene og den anden By, om der bliver Sammenhæng i disse Bestemmelser. Vi ere jo ikke for Tiden blottede for Regler navnlig med Hensyn til de Punkter, som omhandles i Litra a og b; Ministeriet er ikke uden lovlige Indskyldelse i saa Henseende, men dersom man samtykker i en Ordning, hvorefter der skulde gives en saadan Vedtægt, og der ikke i den maatte komme nogen Bestemmelse, om hvilken Byraadet havde sagt, den behager os ikke, saa kommer sandelig Ministeriet i en meget falsk Stilling, en Stilling, der vel i en vis Forstand ikke gaaer ud over Ministeriet, som sidder i Kjøbenhavn, men over den hele retlige Orden, som skal oprettes i Landet i det Hele taget, men som dog, derved bliver en saadan, som Ministeriet ogsaa for sin egen Skyld maa modsætte sig. Jeg troer derfor rigtignok, at vil man ikke billige den Fremgangsmaade, som man fastsatte i 1863 med Hensyn til Politivedtægten for Kjøbenhavn, hvor man ikke fandt det nødvendigt at betinge dens Tilblivelse af Communalbestyrelsens Samtykke med Hensyn til alle de i § 2 ommævnte Forhold, saa troer jeg dog, at man i alt Fald med de Begrænsninger, jeg har antydet, maa erkjende, at det er ønskeligt, at

den afgjørende Beslutning, efterat alle Vedkommende have haft Leilighed til at yttre sig, lægges i Ministeriets Haand. Troer man f. Ex., at visse mindre Kjøbstæder kunne undtages — det forekommer mig, at et æret Medlem hentydede hertil —, saa kunde man jo mulig komme ind derpaa, men det maa dog herved erindres, at man der mangler den overordnede Myndighed, som for Landets Vedkommende findes i Amtsraadet. Jeg har nu fremhævet det almindelige Synspunkt, hvorfra jeg troer, at det første Hovedaffnit, som især har været Gjenstand for Overveelse, maa sees. Efter den Gang, Forhandlingerne have taget, antager jeg at kunne indskrænke mig til disse mere principielle Bemærkninger.

Formanden: Det ærede Medlem for Odense Amts 1ste Valgkreds har Ordet.

Roch: Jeg frasalder Ordet.

Bregendahl: Jeg vil blot med Hensyn til, hvad det ærede Medlem for Svendborg Amts 1ste Valgkreds (C. B. Nyholm) før yttrede, hede erindret, at i Kjøbenhavn er den udøvende Politimagt i Hænderne paa en anden Embedsmand end den, som er Politidommer, medens udenfor Kjøbenhavn derimod den udøvende Politimagts Ihændehaver er den Samme, som beklæder Dommersædet. Jeg troer, at der i disse Forskjelligheder allerede ligger tilstrækkelig Føie til, at man ikke kan indrømme Politidommeren udenfor Kjøbenhavn det samme Omraade i Myndighed, som man uden Fare for den personlige Sikkerhed og Forulempelse kan indrømme i Kjøbenhavn. Dernæst skal jeg ogsaa bringe i Erindring, at der er mange Spørgsmaal, hvor Politidommeren kan finde Anledning til at slutte Sagen med en Advarsel, men hvor der ikke er Tvist om, hvorvidt den Handling, der paatales, er begaaet; men hvor der er Tvist om, hvorvidt den Handling, der paatales, strider mod de gjældende Politilove og Vedtægter, og den, som da faaer Advarslen, og skal tie stille dertil, er ikke tjent med, naar han mener, at han er berettiget til at foretage den paagjældende Handling, fremtidig at skulle